

Reîntâlnirea cu anii studenției

Te-ai întrebat vreodată care să fie motivul pentru care ți-ai dori să te reîntâlnești cu oameni pe care nu i-ai mai văzut de 20 de ani? Să fie o revedere cu foștii colegi doar o acțiune de PublicRelation la firul ierbii? Oare să fie doar îndemnul egourilor personale de a se afirma pe o scenă fără reflectoare? Ce reprezintă în fapt această coagulare împotriva firii, pentru care e nevoie de foarte mult efort de a aduna în același loc colegi răspândiți în întreaga țară, prin Europa și chiar pe alte continente? Din punctul meu de vedere, există doar o singură motivație corectă și puternică: este vorba de reîntărirea IDENTITĂȚII!

Absolvenții ultimei generații de cinci ani a Facultății de Chimie a Universității din București s-au întâlnit în după-amiaza fierbinte a zilei de 22 Iulie 2017 pentru a sărbători în amfiteatrul R1 din clădirea Universității, ceea ce ar fi fost absolut întemeiat de celebrat în urmă cu 20 de ani, odată cu anunțarea rezultatelor la examenele de licență în iulie 1997. Nu am avut ocazia de a sărbători oficial atunci, când ne-am văzut răspândiți în toate direcțiile, cu o tolă plină de chimie teoretică, și cu mari semne de întrebare în fața noastră: *“Și acum ce urmează? Cu ce mă ajută pe mine cunoștințele acumulate în cei cinci ani de cursuri și de laboratoare de chimie pentru a-mi crea un drum în viață?”*.

Încă de la acea vreme, situația României nu anunța un viitor economic strălucit, iar combinatele chimice, încă existente, erau într-o dificultate economică evidentă. În același timp, firme private de profil sau institutele de cercetări din domeniul tehnologiilor chimice erau prea puține, respectiv sufocate de birocrație, pentru a mai avea capacitatea să integreze și să mai crească generațiile următoare de chimiști profesioniști. Chiar și orele de chimie din învățământul preuniversitar începeau să scadă ca număr ~~din importanță~~. Pentru noi toți, proaspeți absolvenți, greul avea să urmeze abia în momentul despărțirii de Facultatea de Chimie!

Aproximativ patruzeci dintre colegii mei au răspuns prezent la această sărbătoare, iar dintre profesori, ne-au onorat cu participarea domnul decan, Profesor Dr. Andrei Medvedovici și alte patru distinse colege ale dânsului de la catedra de Chimie Analitică. Lor li s-au alăturat două prezențe emoționante: doamna Profesor Dr. Elena Cristureanu (Chimia Nemetalelor) - sosind nerăbdătoare împreună cu soțul dânei cu două ore înainte de începerea festivității și întâmpinându-și foștii studenți cu o bucurie și o familiaritate contagioase; și domnul Profesor Dr. Alfred Szabo (Cataliză Eterogenă) – care nu s-a lăsat copleșit de dificultățile onorabilei vârste și a ocupat cu stoicism un loc în băncile amfiteatrului, printre foștii studenți, care l-au înconjurat la scurt timp pentru a-i strânge mâna cu respect și considerație.

Dincolo de acea bucurie juvenilă pe care am trăit-o cu toții reîntâlnind oameni alături de care ne-am trăit frumoșii ani ai tinereților noastre intelectuale, dincolo de zâmbetele care

inundau sala de curs prin îmbrățișările călduroase, două sunt impresiile mele cele mai puternice pe care vreau să le împărtășesc cu voi în mod deosebit.

Prima dintre impresii se referă la colegii mei, prezenți sau absenți, care după absolvirea facultății de chimie, au reușit în ultimii 20 de ani să demonstreze că și-au însușit și **arta alchimiei**, transformând anxietatea tinerilor chimiști în cariere strălucite, chiar dacă realitatea i-a obligat să părăsească teritoriul chimiei pentru care se pregătiseră timp de cinci ani în focurile examenelor. Ei au fost în stare să transforme experiența învățării tainelor atomilor și ale moleculelor în atuurile stăpânirii unor domenii complet noi, având puterea și curajul nebun de a începe o facultate nouă, fie ea de litere, de limbi străine sau de economie, de medicină, de psihologie sau artă teatrală sau să profeseze în turism, vânzări, agricultură, contabilitate, în industria textilă sau tipografică, industria bancară sau organizării de evenimente cu caracter economic. Ei toți s-au reinventat la superlativ, devenind la rândul lor antreprenori și susținând economia unei țări, care nu s-a arătat neapărat primitoare și interesată de a le accepta și crește pasiunea pentru chimie. Probabil că 20% dintre noi am rămas încă ancorați de acest teritoriu în care ne-am pregătit inițial. Majoritatea dintre aceștia au devenit profesori de chimie în școlile românești, contaminând mai departe noi generații de copii pasionați de chimie, care devin în prezent actualele generații de studenți la Facultatea de Chimie. Câțiva dintre noi sunt încă în proximitatea laboratoarelor de chimie, coordonând fie doctoranzi sau laboranți pentru a le oferi oamenilor fie o viață într-un mediu mai curat, fie un medicament nou care să le redea sănătatea și bucuria vieții, fie noi tehnologii și produse în domeniile energiilor regenerabile, nanotehnologiilor sau biotehnologiei. Și este foarte frumos să fie așa, fiindcă, într-un final, dincolo de egourile și visele fiecăruia, orice efort trebuie îndreptat cu generozitate înapoi către oameni, către semenii noștri. Iar generația 1997 mi-a dovedit fără putere de tăgadă că își îndeplinește cu success acest rol samaritean, într-o societate românească din ce în ce mai copleșită de individualism. Acum că ne-am regăsit, știm

cu siguranță că identitatea noastră este una singură: PROFESIONALISMUL, exersat prima dată la Facultatea de Chimie!

La întoarcerea în Germania, le mărturiseam cu admirație colegilor mei despre acest proces de renaștere și reinventare prin care au trecut foarte mulți dintre foștii mei colegi de la Facultatea de Chimie. Reacția lor a fost una nu surprinzătoare: CE RISIPĂ DE TIMP ȘI DE TALENTE își permite România, dacă în fiecare an este capabilă să investească masiv în tineri, dar pe care la final nu are capacitatea de a-i integra în profesia pentru care i-a pregătit! Cu siguranță este un aspect real și trist al societății noastre, însă mă aștept ca acești oameni tineri să funcționeze pe termen lung precum celulele STEM, fiind capabili de a prelua orice rol cerut în mod natural de realitatea românească și pe care sistemul de învățământ se dovedește a fi incapabil de a-l acoperi într-un mod predictibil și controlat. Până la urmă, Facultatea de Chimie se dovedește a fi Facultatea de Alchimie!

A doua mărturisire se referă la profesorii noștri! Din păcate, foarte mulți dintre ei au urmat calea cea dreaptă, menționându-i aici pe regretatul academician Eugen Segal, profesorul meu de la licență, George-Emil Baiulescu, sau pe cel ce ne părăsise cu doar o săptămână înaintea revederii noastre, academicianul Victor-Emanuel Sahini. Să le fie amintirea prețuită! O parte, ne-au transmis rugămintea să-i scuzăm pentru lipsa de la evenimentul nostru, datorată problemelor de sănătate acute. Mulți dintre profesorii noștri, pe care îi știu încă activi în rolul de profesor, din păcate nu au răspuns invitației noastre. Și eu care credeam că în fapt, o revedere este un moment de bucurie, de întâlnire cu rodul muncii lor de profesori: oamenii pe care i-au format! Le transmitem pe aceasta cale, gândurile noastre de bine și urările de sănătate!

Absența domniilor lor a fost contrabalansată de discursul plin de căldură umană ținut de domnul Profesor Alfred Szabo. În ciuda unei avansate slăbiciuni fizice, domnia sa a ținut să ne mărturisească pasiunea pe care a trăit-o pentru profesia de dascăl, căreia i-a dedicat întreaga carieră, dragostea cu care s-a aplecat asupra misterelor catalizei eterogene, pe care a studiat-o și a împărtășit-o

cu verticalitate studenților. Cuvintele mele pălesc în fața mărturisirii emoționante, a celui care și-a povestit secvențe din viața sa copiilor lui, studenții. Nu fiindcă nu ar avea copii, însă unicul fiu, acum reputat doctor în Canada, i-a fost răpit de lângă el de fenomenul de brain-

drain, care prin amploarea lui este echivalentul unui cataclism, a unui război la nivelul nației române. Discursul domnului Profesor Szabo s-a încheiat cu invitația de a-l vizita și de a-i vedea colecțiile, cărora le dedică acum întreaga pasiune. O viață trăită cu pasiune! Cuvintele rostite apăsate și printre lacrimi, i-au fost răsplătite minute în șir cu ropote de aplauze și ochii umeziți în întreaga audiență.

În încheiere, vreau să le mulțumesc colegilor mei co-organizatori ai întâlnirii - Mădălina Săndulescu, Angela Mihancea, Lidia Radu și Dinu Ștefan, și să vă doresc vouă, actuali studenți ai Facultății de Chimie, să păstrați prin tot ceea ce faceți speranța pentru un MAI BINE, cât și PASIUNEA pentru Allchimie și pentru oamenii din jurul vostru!

Dr. Leonard Stoica, Coordonator Inovație,
Heraeus Fuel Cells GmbH
Hanau, Germania
5 Septembrie 2017

PS. La invitația domnului Szabo, mi-am găsit timp în cele două săptămâni de vacanța în România pentru a-l vizita acasă, într-o după-amiază. Dincolo de poveștile despre trecutul personal și al chimiei românești, am găsit în dânsul o gazdă călduroasă și un colecționar împătimit și extraordinar de bine organizat. Vă îndemn să nu vă uitați profesorii și să le umpleți de bucurii zilele mohorâte ale bătrâneților petrecute în singurătate! Încă avem cu toții foarte mult de învățat de la ei și de la viață!

